

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקלג

ערב שבת קודש פ' תצא, יו"ד אלול ה'תשס"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ג להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

החתן הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי שיחי

והכלה מרת גיטל רחל שתחי

שגלוב

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ, ביום א', י"ג ניסן,

היי תהא שנת סייעתא דשמיא

ב"ה

דבר מלכות

3

גילוי המשיח שבדורנו / משיח אור לייא אלול התשע"א

זמן הגאולה

8

כיצד יכול לעבט במונחה בידעו שישנו "עמלק"? / פרשת השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

11

המלחמה הרוחנית בעמלק מזרזת ומביאה את הגאולה / קטעים קצרים בעניני גאולה

המעשה הוא העיקר

12

לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע"י השמחה / הוראות למעשה בפועל

כתי"ק - פרסום ראשון

14

טעות אפשרית וטעות שהיא "מעשה נסים" / מענה הרבי לשאלת המניחים בענין בפרשתנו

המדור "דבר מלכות" מוקדש

לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל** בן יוסף ארי' לייב זל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב
ולעילוי נשמת **פאולין רות** בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס
יה"ד שתיקף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה
ולזכות כל משפחתם שיחיו - לברכות עד בלי די

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-755-5605

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

קונטרס זה מוקדש לזכות אברהם דב בן מלכה ועדי בת בלה ליום נישואיהם ז' אלול - לבני חיי ומזוני ריחי ובכולם ריחי

ב. בענין "ועשתה את צפרני" לשון חיקון - כפי שהובא בהמשך הער"ב (ח"ג)
ע"א שנט" (בשם ח"א"א) [בת"א שלפנינו - ליתא, ואולי צ"ל וועשתה את צפרני] (ח"ג)
רמב"ן, ע"פ דעה ר' אליעזר יבמות מה, סע"א
ותהו"ע מצאנו בסידור (שער המילה) קמה, א ובסמ"צ להצ"צ מצות מילה
(ט, א) (בענין ברא אלקים לעשות - להקד) סמ"צ: "כמו ועשתה את צפרני" ותרבות ותחקון. ובהמשך הער"ב שם הלשון הוא "ועשתה (את) צפרני" ת"א ותקנית". [בסמ"צ חס"ב ח"ב ע"ה חס ובאוה"ח בנאשית חקיד, א: אשר ברא אלקים (לעשות להקד פ"י צזהר) כד"א ועשתה את צפרני". אבל לא מצאנו זה בזה. ובכלל - מאמר זה הוא המה, ואפשר שנפלה בה טעות].
הפשוט בנוסחאות ת"א, ובכולם - כמו הגירסא שלפנינו. בתרגום ירושלמי השלם תרגם "ועשתה את צפרני" - "ותחקון", וה"פ היינו כדעה ר' אליעזר ביבמות שם (לא כת"א שלפנינו). אבל לכאורה דוחק לומר שהכוונה בסידור וסמ"צ הנ"ל הוא לתרגום ירושלמי זה - כי שם (בסידור כו') הלשון "ותרגומו ותחקון" (זה "ומקד").
ע"פ הנ"ל אולי צ"ל ההקרה בלשון כזה (בתור מקור ל"ועשתה" לשון חיקון): רמב"ן עה"פ. סידור קמה, א. דרמ"צ מצות מילה (ט, א). המשך הער"ב ח"ג ע"א שפ"ט*. - ע"פ דעה ר' אליעזר יבמות מה, סע"א (וראה רש"י שם - ד"ה עשי").
סרי עה"פ.
* (בשם תרגום. ובהמשך הער"ב בשם ח"א"א. אבל בתרגום ות"א שלפנינו -

ליחא, ואולי צ"ל (במקום "תרגומו" ו"ח"א") - רמב"ן ו"א"א (כפי שהובא בהמשך הער"ב שם - הובא לשון התרגום "ותחקון", "ותקנית", ובמילא דוחק לומר שבמקום חיבת "תרגומו" או "ח"א") צ"ל רמב"ן?
א"ת. יקראו קת"י (סוף עמ"ס) ויקראו כ"א (קד"ן ט"א ע"ב)

טעות אפשרית וטעות שהיא "מעשה נסים"

בשייכות לפרשת השבוע – פ' תצא, הבאנו צילום נדיר (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים בשיחת ש"פ תולדות ה'תשד"מ, בביאור שינוי בלשון התרגום אונקלוס שבפרשתנו (כא, יב)

(הקטע שבצילום נדפס בלקו"ש חכ"ה ע' 343 הערה 30)

להלן פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

בענין "ועשתה את צפרני" לשון תיקון* –

(* **להעיר:** בהמשך תער"ב (ח"ג, ע' א'שפט) "ועשתה צפרני" ת"א ותקנית" ובת"א שלפנינו – ליתא. ואולי צ"ל ועשתה את צפרני ותתקני. ועפ"ז יומתק ג"כ שלא שינה מל' הסידור (שער המילה) קמה, א ובסמה"צ להצ"צ מצות מילה (ט, א).

על סברת המניחים אולי נפלה טעות ובמקום "תרגומו" או "ת"א" צריך להיות "רמב"ן" - כתב כ"ק אד"ש מה"מ:

טעות כזה הוא מעשה נסים משא"כ תתקן "תקנית" – תקוץ" ובפרט בכת"י.

לאחרי ששלל את סברות המניחים כתב כ"ק אד"ש מה"מ לבסוף:

"אולי" יבחרו בהכי פשוט (סו"ס עכ"פ) ויכתבו כנ"ל* (בע' שלפנ"ז).

(* הערת המו"ל: הכוונה "בע' שלפנ"ז" היא לחלק העליון של הצילום שבמקור מופיע בעמוד נפרד.

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה

מרת **מרים** בת ר' אליהו וג'מילה ע"ה **אלבז**

נפטרה במוצאי שבת קודש פ' בלק, אור לט"ז תמוז ה'תשס"ד – ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

נדבת: **מרים, מרדכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה** שיחיו לוי

גילוי המשיח שבדורנו

נשיא דורנו אמר וחזר וציוה לפרסם ש"הנה זה בא". במילא ישנם תיכף ומיד כל הענינים של "יצחק", שזהו"ע הצחוק והשמחה, באופן ד"ימלא שחוק פינו" • ומה ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז" – במה דברים אמורים, כאשר המדובר אודות רגע קודם גילוי משיח צדקנו; אבל בנדו"ד, הרי מכיון שנשיא דורנו הי' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף – הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן ש"ימלא שחוק פינו ולשונו רינה" •

משיחת יום ג' פ' כ"תצא, אור ל"א אלול ה'תנשא" - בלתי מוגה

שה"אויפרופעניש" של החתן לעלות לתורה היא בתוספת ברכה והמשכה³, שעי"ז נעשית עלי' גדולה עוד יותר.

ועלי' זו היא גם אצל אלה שגם בלאו הכי היו "למעלה", כיון שב"מעלה" גופא ישנן כו"כ דרגות, עד לדרגות אין-סוף, ולכן, גם אצלם נעשית עי"ז עלי' לדרגא נעלית יותר, ואדרבה - ביתר שאת וביתר עוז.

והרי כל הענינים של נשיא הדור (ובנדו"ד, יום הנישואין, החל מה"אויפרופעניש" בשבת שלפנ"ז) שייכים לכאו"א מבני הדור, שהרי "הנשיא הוא הכל"⁴ וכמ"ש הרמב"ם בהלכות מלכים⁵ שלבו של המלך "הוא לב כל קהל ישראל", וטעם הדבר – לפי שענינו של נשיא ומלך הוא "אשר יוציאם ואשר יביאם"⁶, שבו תלוי' החיות והקיום של כל העם, שהרי מחובתו של הנשיא והמלך לספק לכל אנשי

א. רגיל לקשר כל ענין עם נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

והדגשה מיוחדת בזה בימים אלה - כיון שבימים הבאים בשבוע זה חל יום הנישואין של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹.

וענין זה מתחיל כבר ביום הש"ק שלפנ"ז, שנקראת "שבת אויפרופעניש", אשר שם זה כולל כו"כ פירושים, אבל בודאי גם הפירוש הכי פשוט, שביום הש"ק זה נעשית עלי' אצל החתן עי"ז שקוראים אותו ("מ'רופט אים אויף") לעלות והוא עולה מלמטה למעלה,

ובפרט שעלי' זו קשורה עם הקריאה לתורה, שהרי הפירוש הפשוט ד"אויפרופעניש" הוא שקורין אותו לעלות לתורה. ובפרט לפי מנהגנו שכל אחד שעולה לתורה מברך לפני' ולאחרי' (דלא כפי שנהגו בזמנים שלפנ"ז שהיו מברכים ברכה אחת קודם כל שבעה הקרואים, וברכה אחת לאחרי כל שבעה הקרואים)², והיינו,

1) ביום י"ג אלול (המו"ל).

2) מגילה כא, סע"ב.

3) ראה תו"א מקץ לז, ג. ובכ"מ.

4) פרש"י חוקת כא, כא.

5) פ"ג ה"ז.

6) פינחס כז, יז.

מדינתו את מזונותיהם וכל הדרוש להם, לפי הישג יד המלך, כיון שזהו העם והדור שלו.
ב. ויש להוסיף שעניניו של נשיא הדור ושייכותו לכל הדור – מודגשים במיוחד אצל נשיא דורנו:

לכל לראש – בנוגע לעצם ענין הנשיאות, שלהיותו **בן יחיד**, מתבטלת האפשרות לענינים של ספקות וכו', ונפק"מ לדינא בנוגע למלך בישראל ש"אין מושחין מלך בן מלך, ואם תאמר מפני מה משחו את שלמה מפני מחלוקתו של אדוני' כו' ואת יהואחז מפני יהויקים כו"⁷ – שכל זה שייך רק כאשר ישנם כמה בנים וישנו ענין של ספק כו', משא"כ כאשר ישנו רק בן יחיד.

ומובן, שעניני המשיחה **למעליותא** קיימים גם אצל בן יחיד שאצלו לא צריך לשלול ענין של מחלוקת, שכן, כאשר שלילת המחלוקת היא ע"י דבר **חיובי וטוב** (משיחה), נשאר החיוב והטוב גם אצל בן יחיד, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז.

ג. וכמו כן בנוגע להשייכות של נשיא הדור עם אנשי דורו – שגם ענין זה מודגש במיוחד אצל נשיא דורנו, החל מהרמז בשמו:

שמו של נשיא דורנו הוא כפול – **ב' שמות**. וכבר בשמו הראשון נרמז ענין נעלה יותר מאשר כפל – "יוסף", מלשון הוספה, שבזה נכללת הוספה **בלי הגבלות**.

ובפרטיות יותר:

השם "יוסף" – שמתחיל מיוסף⁸ –

(7 הוריות יא, ב. וראה כריתות ה, ב.)

(8 אע"פ שדבר הרגיל הוא ע"פ מנהג ישראל שקורין הילד ע"ש זקנו, וכפי שנהגו במשפחת בית הרב בנוגע לכמה שמות. – ולהעיר, שדוקא ביחס לבניו של הצמח-צדק, הרי השם "שמואל" שניתן לבנו וממלא מקומו של הצ"צ, ה" קשור עם מישהו שלא היתה לו כל שייכות לשלשלת נשיאי הדורות, כידוע הסיפור בזה (ראה ספר התולדות אדמו"ר מהר"ש (קה"ת תש"ז) ע' 7.)

(שנקרא⁹ בשם) הצדיק¹⁰, ונמשך לכל אלה הנקראים בשם זה – אע"פ שנקרא כן ע"ש "יוסף ה' לי בן אחר"¹¹, לשון יחיד, וכפי שאכן ה' בפועל שרחל ילדה אחריו רק בן אחד, מ"מ, השם "יוסף" סתם, מורה על הוספה בלי הגבלות, ובמילא, הרי זה כולל את כל בני¹².

וענין זה מודגש יותר בכך שכל עם ישראל עד סוף כל הדורות נקרא על שם יוסף – כמ"ש¹³ "נוהג כצאן יוסף", "כל ישראל נקראים על שם יוסף לפי שהוא פירנסם וכלכלם בימי הרעב"¹⁴, היינו, שיוסף נתן את המזון (אכילה ושת"י) שעל ידו ה' הקיום **בגשמיות** של כל בני יעקב, נשי יעקב, וגם יעקב בעצמו¹⁵, שכאשר "יחי יעקב בארץ מצרים"¹⁶, עיקר חייו¹⁷, ה' נתון (כביכול) תחת ממשלתו של יוסף, ועד כדי כך, ש"ויתחזק ישראל וישב על המטה"¹⁸, כמ"ש רש"י (בפשוטו של מקרא) "אמר . . מלך הוא"¹⁹, אחלק לו כבוד", וכאמור, שענינו של

(9 ראה זח"א נט, ב ובנצוצי זהר שם אות ד'.

(10 אע"פ שכל השבטים – שבטי י-ה" (תהלים קכב, ד) – "כולם צדיקים", כפי שלמדים ממש"נ "ויהיו בני יעקב שנים עשר" (וישלח לה, כב ובפרש"י), ו"כל האומר ראובן חטא אינו אלא טועה" (שבת נה, ב).

(11 ויצא ל, כד.

(12 ועד"ז מצינו בנוגע לרחל – "רחל מבכה על בני" (ירמ' לא, יד), לשון רבים, שקאי על כל בני (ראה מפרשים עה"פ. פס"ר פ"ג. ב"ר פפ"ב, יו"ד. פרש"י ויחי מח, ז).

(13 תהלים פ, ב.

(14 פרש"י עה"פ.

(15 כולל גם כפי שנקרא בשם "ישראל".

(16 ר"פ ויחי.

(17 ראה "היום יום" חי טבת. לקו"ש ח"י ע' 160 ואילך. וש"נ.

(18 ויחי מח, ב.

(19 דאף שה' רק "משנה למלך" – ה' זה באופן יוצא מן הכלל, ש"בלעדיך לא ירים איש ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים" (מקץ מא, מד), ועד שגם פרעה ה' זקוק ליוסף – בנוגע לשבועה הידועה (ראה סוטה

לתשובה לאלתר לגאולה!?

והגע עצמך: הרי עשו כל מה שניתן לעשות כדי להביא את המשיח, עד לשחיקת האבן היקרה שבכתר המלך כו' כדי לשפוך לתוך פיו של בן המלך, ועד כדי כך, שפיזרו והפיצו האבן היקרה דכתר המלך בשבעים לשון, ועד שיוכל לבוא אפילו **לאינו-יהודי** . . . ואעפ"כ, לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה!

וי"ל הביאור בזה - בפשוטות - שכשנמצאים בחושך כפול ומכופל דהגלות, שכל בני נמצאים בגלות, ו"שכינתא בגלותא"⁸, הרי מובן, שמצד **גודל צער הגלות** לא שייך שמחה **בטהרתה**.

אבל אעפ"כ, כיון שסוכ"ס מוכרחים להביא את המשיח - לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע"י השמחה, שמחה בטהרתה.

אדרבה - ינסו ויוזכחו!!

ובנוגע להקושי לפעול רגש של שמחה בטהרתה בחשכת הגלות – הרי, מכיון שמוכרחים להביא את משיח צדקנו, עכצ"ל, שבסוף זמן הגלות ממש – נותנים כחות מיוחדים⁹ שיוכל להיות ענין השמחה בטהרתה, והביאור – ששמחה זו נעשית ע"י התבוננות שתיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו¹⁰, שאז תהי' בכל העולם שלימות השמחה, שלכן, ישנו כבר רגש של שמחה בטהרתה (מעין ודוגמת שמחת הגאולה).

והעיקר – שבמקום אריכות הדיבור והשקו"ט כו', יתחילו במעשה בפועל: **לצאת בקריאה והכרזה ע"ד הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח**, ובודאי שע"ז יביאו את המשיח בפועל ממש, ובזרזות הכי גדולה, "לא עיכבן כהרף עין"¹¹,

ואדרבה – **ינסו ויוזכחו!!**

(משיחות ש"פ תצא, י"ד אלול, ה'תשמ"ח - מונה*)

<p>(8 זח"ג ד, ב. סו, סע"א. עה, סע"א. וראה מגילה כט, א. ספרי ס"פ מסעי.</p> <p>(9 נוסף לכך שמנצלים ה"חוצפא יסגי" שבעקבות משיחא (ראה סוטה בסופה) לקדושה.</p> <p>(10 להעיר גם שהתחלת ה"קול קורא" הרביעי דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (אלול תש"ב) הוא: שישו</p>	<p>ושמחו בשמחת גאולה! (11) מכילתא ופרש"י בא יב, מא. (* הערת המו"ל: השיחה במלואה נדפסה בסה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 629 ואילך. צילום נדיר ומיוחד מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחה זו נדפס ב"יחי המלך" גליון תפ"ב ע' 8.</p>
---	--

המדור מוקדש לעילוי נשמת יו"ד אגודת חסידי חב"ד באה"ק

הרה"ח ר' **שלמה** ב"ר **צבי הירש** ע"ה **מיידנצ'יק** - נלב"ע ביום-טוב הראשון של חג הפסח ה'תשס"ד

ולעילוי נשמת זוגתו מרת **רוזה** בת ר' **יצחק מאיר** ע"ה - נלב"ע ביום ועש"ק פ' ויגש ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע"י השמחה

א. [.] יש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא – **עבודת השמחה הרצויה בשביל להביא את המשיח:**

נוסף לכך ששמחה פורצת כל הגדרים, גם גרדי הגלות, יש בשמחה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה - כמבואר בהמשך שמח תשמח הנ"ל ש"שמחת לבו"² שהיתה בבנין ביהמ"ק הא' והב' לא היתה שמחה שלימה, ועיקר השמחה תהי' בביהמ"ק העתידי בגאולה העתידה, ש"אז תהי' השמחה בבחי' א"ס עצמותו ומהותו בבחי' שמחה עצמית ממש", וממשיך לבאר³, ששמחה העצמית זו מעוררים ע"י **שמחה של מצוה**, שהשמחה של המצוה מגעת למעלה יותר מהמצוה עצמה, ועל ידה דוקא מעוררים השמחה העצמית דלעתיד לבוא.

ואף שבודאי היתה שמחה של מצוה בכל הדורות שלפנ"ז, שהרי שמחה של מצוה הו"ע עיקרי בעבודה, כמ"ש "עבדו את ה' בשמחה"⁴, "עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב"⁵, ובפרט בבנין ביהמ"ק הנ"ל – מ"מ, בשמחה של מצוה עיקר ההדגשה היא על **(אופן) העבודה**, שהעבודה צריכה להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אודות השמחה להביא את המשיח הוא – **על השמחה כשלעצמה**, שמחה בטוהרה, **עבודה של שמחה** לשם מטרה ותכלית **דביאת המשיח**.

[מובן וגם פשוט, שאצל יהודי גם שמחה כשלעצמה קשורה עם עבודת ה', עניני התומ"צ, "פיקודי ה' ישרים משמחי לב"⁶, אבל, יש להדגיש את השמחה עצמה, היינו, לא (רק) **הענינים המביאים** את השמחה, אלא **השמחה עצמה** – והשמחה תביא את המשיח].

ומכיון שכן, הרי, הדרך להביא את המשיח היא – לכאורה, ולא רק לכאורה, אלא כ"ה מסקנת הענין⁷ – ע"י הוספה **בשמחה**, שמחה בטוהרה, שמחה שתומ"י תביא את משיח צדקנו.

ב. אמנם, עפ"ז מתעוררת השאלה לאיך גיטא: היתכן שבמשך כל הדורות לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה, גם לא לאחרי הכרזת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו "לאלתר

1) סה"מ תרנ"ז ע' רלג. ע' רנב.

2) שה"ש ג, יא. משנה סוף תענית.

3) ע' רנב ואילך.

4) תהלים ק, ב. וראה זח"ג נ, א. ספר העיקרים מ"ג פל"ג (הובאו ונתבארו באוה"ת לתהלים (יהל אור) עה"פ). ובכ"מ.

5) תבוא כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. שער המצות להאריז"ל בהקדמתו. שלה"ס ס"פ תבוא (שפור, א). תניא פכ"ז. לקר"ת תזריע כ, ג. סידור (עם דא"ח)

רפא, ד. המשך תער"ב ח"ג ע' א'רסא ואילך. ועוד.

6) תהלים יט, ט. וראה טור ורמ"א ושו"ע אדה"ז

אור"ח סצ"ג ס"ג. טושו"ע שם ר"ס תקנד (מתענית ל, סע"א).

7) להעיר מהידוע (ראה שד"ח כרך ט' כללי הפוסקים סט"ז אות ח'. וש"נ) שלפעמים משתמשים בלשון "לכאורה" גם בדבר שנשאר למסקנה. וי"ל, שהלשון "לכאורה" (בכ"ף הדמיון) הוא גם למעליותא, "כאורה", להיותו למעלה מאורה.

המלך הוא לספק את כל צרכי העם כו'.

וזהו גם ענינו של כל נשיא בישראל שדואג לכל צרכי בני דורו, כמודגש גם בעבודתו של הכהן גדול ביום הכיפורים, "אחת בשנה"²⁰, שהי' מתפלל²¹ עבור כאו"א מישראל וכלל ישראל שתהי' להם – על סדר האל"ף בי"ת – שנת אורה, שנת ברכה, שנת גאולה, שנת דיעה, שנת הוד והדר, שנת ועד טוב, שנת זכיות גדולות, שנת חסד ורחמים, ושנת חיים ארוכים, שנת טובות גדולות, שנת יעוד טוב, מתחיל מהיעוד של ביאת משיח צדקנו תיכף ומיד ממש, שנת כלכלה בהרחבה – כפי שהי' בזמנו של יוסף, "נוהג כצאן יוסף", ש"ויכלכל יוסף גו' לחם לפי הטף"²², כמבואר במפרשי רש"י²³ עה"פ, דכיון שדרכם של טף לפרר את הלחם (בכל החדר שבו נמצאים), צריך ליתן להם יותר משיעור אכילתם, שגם זה נכלל בה"מזון" שלהם.

[ומזה מובן גם בנוגע לאלה שלכאורה הוציאו את כספם על דברים מסוג זה שיהודי שני אומר שהם "מותרות", ובמילא טוען הוא, מדוע זקוק פלוני לכך, ומדוע צריך את הדאגות שבדבר, "מרבה נכסים מרבה דאגה"²⁴ – שכן, להיותם בדרגא של "צאן" ובדרגא של "טף", הרי גם "מותרות" הנ"ל נכללים בה"מזון" שלהם, שכולל את כל צרכי האדם].

וכל זה מודגש ביותר אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כידוע עד כמה גדלה השתדלותו של נשיא דורנו (שהולך ומשתדל ומוסיף בזה), דרישתו ותביעתו מהקב"ה

לו, סע"ב. הובא בפרש"י ויחי ג, ו). שמצד זה היתה ליוסף שליטה אפילו על פרעה בעצמו, ועאכו"כ על כל עניניו.

20) ס"פ תצוה. אחרי טז, לד.

21) ולהעיר, שתפילה זו מתפלל גם כאו"א מאתנו, בתוך כלל ישראל בשכל הדורות.

22) ויגש מז, יב.

23) רא"ם ושפ"ח. וכ"ה בלקח טוב עה"פ.

24) אבות פ"ב מ"ז.

(שבודאי נתקבלה) החל מאז שמינוהו לנשיא, ובפרט, במשך נשיאותו שנמשכה רבות בשנים, משנת תר"פ עד שנת תש"י, שלשים²⁵ שנה – שיתוסף אצל כאו"א מישראל גם בגשמיות, נוסף על ההוספה ברוחניות, עד באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וכל זה – מתוך נשמה בריאה בגוף בריא, ושניהם ביחד ללא שום הפסק ח"ו, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז, בתוספת בריאות הגוף ותוספת בריאות הנשמה.

ד. ענין זה מודגש גם בהרמז דהשם "יוסף" – כמ"ש²⁶ "זיה' ביום ההוא יוסף אדני- שנית ידו לקנות את שאר עמו וגו'", דקאי על כל בני".

ויש להוסיף, שבהמשך הכתוב נאמר "מאיי הים", דקאי במיוחד על בני הנמצאים בארצות הברית, שהיא בחצי כדור התחתון, וכן על אלה מבנ"י שבאים ומוצאים מאוסטרליא²⁷, אשר בחצי כדור התחתון עצמו הרי זה תחתון שבתחתון.

וגם בזה מודגשת השייכות לנשיא דורנו – שאפילו ל"איי הים" שלח שלוחים, "שלוחו של אדם כמותו"²⁸, שיהיו "כמותו", ופיצו שם נגלה דתורה ופנימיות התורה, כולל גם ההוספה במעשים טובים, ביחד עם עבודת

25) ולהעיר ש"המלכות (שלמעלה גם מכהונה) נקנית בשלשים מעלות" (אבות פ"ז מ"ז).

26) ישע"י יא, יא.

27) יש לציין, שבאור ליום ג' פ' תצא, יו"ד אלו, נרצח (בשכונת קראון-הייטס) התמים יעקב ראזענבאום הי"ד מאוסטרליא (המ"ל).

28) ברכות לד, ב (במשנה). וש"נ.

* ואף שהתורה נקנית במספר גדול יותר של מעלות יתירות - הרי, תורה ומלכות הם ב' גדרים שונים זמ"ז. כי התורה "מונחת בקרן זיית, כל הרוצה ללמוד יבוא וילמוד" (קידושין טו, א. וראה גם רמב"ם הל' תית רפ"ג), ואילו המלך אסור לו לעמוד "בקרן זיית", כיון שצריך להנהיג את העם כו' - אנ"פ שאינו מתערב עם אנשי המדינה ואפילו לא עם השרים כו', כמובן ממש הרמב"ם בהלכות שבהם נתבאר אופן הנהגת המלך.

התפילה²⁹, ובודאי שהשלוחים מילאו את השליחות בכל התוקף ד"שלוחו של אדם כמותו", ועד (כפי שמוסיף בלקו"ת³⁰) "כמותו דהמשלח"³¹ ממש³², ובמילא נעשה תיכף ומיד קיום היעוד ד"יוסף אדני- שנית ידו לקנות את שאר עמו גוי" גם "מאיי הים", שכולל הן ארצות הברית (המקום שבו אנו נמצאים עכשיו), והן אוסטרליה (תחתון שבתחתון), כנ"ל.

ה. ובכל זה ניתוסף עוד יותר מצד שמו השני של כ"ק מו"ח אדמו"ר – "יצחק":

ובהקדמה – שאע"פ שישנם כמה מבני הנקראים בשם "יצחק" בלבד, כפי שמצינו אצל האבות, וכן כמה מבני הנקראים בשם "יוסף" בלבד, כפי שמצינו בנוגע ליוסף הצדיק עצמו, מ"מ, כאשר נותנים ב' השמות לאדם

(29) שעי"ז נעשה ענין משולש (תורה תפילה וגמ"ח) – ע"ד ודוגמת ביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני- כוננו ידך", שהוא גם משולש (ראה חז"ק רכא, א).

(30) ויקרא א, ג.

(31) אדם העליון, שעל שם זה נקרא האדם (התחתון) – ע"ש "אדמה לעליון" (ראה של"ה ג, רע"א. ועוד).

(32) עם כל ה"שטורעם" שניתוסף ע"י תיבת "ממש" – החל מ"הנפש השנית בישראל היא חלק אלוהה ממעל ממש" (תניא רפ"ב), שפועלת גם על הנפש הראשונה, נפש אבהמית, שנגררת ונעשית מצאיות אחת עם נפש האלקית*, ובפרט בדורנו זה ש"כולנו צדיקים", "כולנו חכמים כולנו נבונים**" – כפי שאומרים (בהגדה) בנוגע לנאות מצרים, אשר "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" (מיכה ז, טו).

* ולכן, כאשר שוללים את ההנהגה של אלה "העושים גופם עיקר ונפשם ספדה" (תניא פל"ב), מדגישים שצריכים לעשות נפשם עיקר וגופם ספדה, ואין צורך להדגיש ענין זה בנוגע לנפשם גופא, שנפש הבהמית צריכה להיות ספדה - כיון שנפש הבהמית נגרת ונעשית דבר אחד עם נפש האלקית.

** ואף ש"נבונים לא אשכח" (עירובין ק, ב. זח"ב עב, ב. רא. א. הובא בפרשי דברים א, טו), מ"מ, מצאנו אז "חכמים", וכן מצאנו כל אותיות האל"ף ב"ת שכולל הר"ת של כאו"א מ"שאל ושל כלל ישראל.

אחד, הרי זה נעשה שם אחד ויחיד (אף שיש בו ב' תיבות), ועד שא' מהם אינו אלא חצי שם בלבד. וכידוע הפס"ד בהלכה בנוגע לכתבת שטרות ע"פ תורה, שיש לכתוב ב' השמות בשיטה אחת – עכ"פ להידור, ויש אומרים אפילו בדיעבד (לעיכובא)³³.

ומזה מובן שתוכן וענין ב' השמות צריך להיות בהמשך אחד, ואי אפשר לחלק ביניהם שענין פלוני יהי' בגלגול זה וענין פלוני בגלגול אחר – כמודגש במנהג ישראל, אפילו אצל בני" סתם, שכאשר נותנים שם על מישהו שהיו לו ב' שמות, נזהרים ליתן את השמות בדיוק כפי שנקרא פלוני³⁴ – שזהו גם הטעם הפשוט לב' שמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, כיון שנקרא על שם בנו של הצמח-צדק שהיו לו ב' שמות הנ"ל.

ו. וביאור תוכן שמו השני של נשיא דורנו – "יצחק":

יצחק – הוא על שם הצחוק והשמחה, ועד לשלימות השמחה, כמ"ש³⁵ "אז ימלא שחוק פיני".

וכאשר טוענים, היתכן, הרי אמרו חז"ל³⁶ "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה, שנאמר אז (לעתיד לבוא) ימלא שחוק פיני?" – הרי נשיא דורנו, דור השמיני, הוא הוא "אז" (שמספרו שמונה), כפי שהכריז בעצמו ש"לאלתר לגאולה", ואמר וחזר וציוה לפרסם ש"הנה זה בא"³⁷, היינו, לא רק "הנה זה עומד אחרו כולנו"³⁸, ואפשר לראותו ע"י סדק בהכתל, אלא "הנה זה בא", עד ש"מראה

(33) ראה טיב גיטין (לבוב תרי"ט) נה, א.

(34) אא"כ אין אפשרות ליתן ב' השמות, מפני שא' מבני המשפחה הקרובים ביותר נקרא בא' מב' השמות, שאז צריכים לחפש עצה וכו'.

(35) תהלים קכו, ב.

(36) ברכות לא, א.

(37) שה"ש ב, ת.

(38) שם, ט.

המלחמה הרוחנית בעמלק מזרזת ומביאה את הגאולה

[. .] וע"י שיהודי נלחם עכשיו בעמלק בעבודתו הרוחנית ומנצחו, ועובד את הקב"ה בלמוד התורה וקיום המצוות עם חיות וחמימות, עי"ז הוא מנצח את כל שאר הגוים, ונהי' "בהניח ה' אלקיך לך מכל אויביך מסביב" במלחמתו הרוחנית, וזה ממשיך ומוריד בפועל את ה"והי' בהניח ה' אלקיך לך מכל אויביך מסביב" כפשוטו למטה מעשרה טפחים, שאזי הוא יוכל להלחם בעמלק כפשוטו, עד לאופן ד"תמחה את זכר עמלק",

ואל לו לחשוב שהקב"ה בחר בקץ מסויים שבו תבוא הגאולה, ואין ביכולתו לפעול שיהי' "אחישנה" – אלא עליו לדעת שהדבר תלוי בעבודתו, עי"ז שהוא נלחם עם ה"ראשית גוים עמלק" ועם "כל אויבך מסביב" כפי שענינים אלו הם ברוחניות בעבודת ה', זה יקדים, ימהר ויביא את הגאולה ע"י משיח צדקנו, שאזי ינצחו את כל הגוים ובני ישראל יצאו מגלות לגאולה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תצוה, פ' זכור ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

הרי ידע בנפשי' שמשח הפרטי שבנפשו עדיין לא בא!...

. . בחודש אלול, כאשר המלך נמצא בשדה, ומקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם, כלומר: הקב"ה יודע אמנם שהוא נמצא ב"שדה" ובלבושי שדה,

– שהרי למרות שלובש "זיידענע זופיצע", ועושה מה ש"חסיד", "תמים" ו"תמים שבתמימים" צריך לעשות, מ"מ, לפי ערך המעמד ומצב שדורשים ממנו, נמצא הוא ב"שדה"! וראי' לדבר – שמשח צדקנו עדיין לא בא, ואילו היתה הנהגתו כדבעי לי' למיעבד, הי' זוכה להיות אותו "צדיק אחד" שע"י עבודתו בא משיח צדקנו, כד"איתא בתיקונים שאפילו אם הי' צדיק אחד חוזר בתשובה שלימה בדורו הי' בא משיח"! בנוגע לאחרים – יכול לעשות חשבונות כו', אבל בנוגע לעצמו, הרי ידע בנפשי' שמשח הפרטי שבנפשו עדיין לא בא!... ואעפ"כ, יוצא הקב"ה ל"שדה" ומקבל את פניו בסבר פנים יפות, ומראה לו פנים שוחקות...
(משיחת ש"פ כ"תבוא, ח"י אלול ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

המדור מוקדש

לזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי
רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים"
יה"ר שתכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

תקופה זו נסתיימה כבר

[. .] ובהדגשה יתירה בנישואי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבהמשך לזה וביחד עם זה היתה התייחסות ישיבת תומכי תמימים – כי:

תלמידי הישיבה נקראים "תמימים" ע"ש שלומדים "תורת ה' תורה הנגלית ותורת החסידות תמימה"¹, ולא עוד אלא שהלימוד דפנימיות התורה הוא בהבנה והשגה "כלימוד הסוגיות בנגלה דתורה"², ששכל האדם מתייחד עם השכל דפנימיות התורה, ב"יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו ולא כערכו נמצא כלל בגשמיות"³ (כולל גם ש"והיו לבשר אחד" שבנישואין), מעין ודוגמת והכנה להמעמד ומצב דימות המשיח ש"יהיו כל ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישגו דעת בוראם כו"⁴.

וגם (ולכן) נקראים "חיילי בית דוד" שמנצחים את המעמד ומצב ד"חרפו⁵ עקבות משיחך", ופועלים התגלות וביאת משיח בן דוד באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן"⁶, כלשון הכתוב בסיום וחותרם מזמור פ"ט בתהלים.

ולהעיר שתקופה זו (שמתוארת בסיום מזמור זה) נסתיימה כבר לאחר מעשינו ועבודתנו במשך ארבעים שנה מהסתלקותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שניתוסף בהפצת המעיינות חוצה באופן ש"נתן⁷ ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁸, ועתה עומדים בתקופה השייכת למזמור צדי"ק, שסיומו וחותרו בפסוק "ויהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה ידיו כוננהו", ש"תשרה שכינה במעשה ידיכם"⁹, שזהו תשלום השכר על כללות מעשינו ועבודתנו.

(משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תנש"א - מוגה)

- 1) שיחת שמח"ת תרנ"ט – "התמים" ח"א ע' כה.
- 2) שיחת ט"ו אלול תרנ"ז – "התמים" שם ע' כג.
- 3) תניא פ"ה.
- 4) רמב"ם בסיום וחותרם ספרו "משנה תורה".
- 5) ויש לומר, שתיבת "חרפו" רומזת על רפ"ח ניצוצים דתהו, שתכליתם ומטרתם (ע"י עבודת הבידורים) ההתגלות ד"רוחו של מלך המשיח" ש"מרחפת על פני המים" [..], ובפרט ע"י ההוספה בלימוד פנימיות התורה (תורתו של משיח) באופן של

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה
ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה
יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה
ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

באצבעו ואומר זה³⁹, ולא נשאר אלא להוסיף בהענין של "עמדו הכן"⁴⁰, שכן גם הכפתורים מצוחצחים כבר⁴¹, ובמילא ישנם תיכף ומיד (נוסף על כל העניינים של "יוסף", גם) כל העניינים של "יצחק", שזהו"ע הצחוק והשמחה, באופן ד"ימלא שחוק פינו".

ומה ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז" – במה דברים אמורים, כאשר המדובר אודות רגע קודם גילוי משיח צדקנו; אבל בנדו"ד, הרי מכיון שנשיא דורנו ה' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף – הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן ש"ימלא שחוק פינו ולשונו רינה".

ועפ"ז מובנת גם הסיבה לכך שנשיא דורנו תבע מחסידים בדורו שיעמדו בתנועה של שמחה, ושמחה גדולה בלי הגבלות,

– אע"פ שהוא בעצמו עבר ענין של מאסר, ובזה גופא, מאסר שה' קשור עם שלילת החיים (רח"ל), כידוע⁴² הפס"ד שהי' לראשונה, וגם לאח"ז הוחלף הפס"ד לענין הגלות ש"שקול כמעט כצער מיתה"⁴³ (ולפעמים הרי זה קשה יותר מהעדר החיים), כולל גם הקשיים כו' אפילו לאחר שכבר היתה הגאולה, ואפילו לאחר הגאולה כפי שהיתה ביום הש"ק שלאח"ז, בהגיעו לפטרבורג⁴⁴, שאז היתה ההזדמנות הראשונה שהי' יכול לברך ברכת הגומל ע"פ הלכה⁴⁵ –

39) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח טו, ב.

40) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט.

41) ראה סה"ש תרפ"ט ע' 42, ובהנסמן שם בהערה 51.

42) ראה תורת מנחם – התוועדויות ח"ג ע' 185. וש"נ.

43) חינוך מצוה תי.

44) שהיתה אז עיר הבירה של כל המדינה, ובמילא גם עיר הבירה של בעל הגאולה.

45) ראה סדר ברכת הנהנין לאדה"ז פי"ג ה"ה.

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחריו, דורנו זה – אנשים נשים וטף, החל מכל אלה הנמצאים כאן, הן בעזרת נשים והן (ועאכו"כ) בעזרת אנשים, וכן הילדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמם ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם כולו – שהוא דור הגאולה, שבו יקויים היעוד ד"יוסף אדני- שנית ידו וגו".

ז. וע"פ האמור ש"הנשיא הוא הכל", מובן, שכל עניניו של נשיא דורנו נמשכים לכאו"א מאנשי הדור, כולל גם התוכן דב' שמותיו הנ"ל, וכפי שנעשים שם אחד.

ועפ"ז מובן בפשטות שדורנו זה, ניתנה לו הרשות לתבוע מאת הקב"ה – תביעה ע"פ התורה, וע"פ מנהג ישראל של נשיאי ישראל, ויתירה מזה, ע"פ המנהג של נשיא דור זה עצמו (כנ"ס ס"ג) – שכאו"א צריך לקבל "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה"⁴⁶, הן הענין ד"יוסף" והן הענין ד"יצחק", בתכלית הריבוי ובתכלית ההשפעה ובתכלית ההמשכה,

כולל גם שאצל כאו"א מישראל נעשה מעמד ומצב של עשירות מופלגה, כולל גם "חמישים איש רצים לפניו"⁴⁷ – כיון שכאו"א מישראל הוא בגדר מלך, כידוע שנוסף לכך ש"כל ישראל בני מלכים הם"⁴⁸, הרי הם גם "מלכים", כדאיתא בתיקוני זהר⁴⁹ "זהר" – ע"ש "המשכילים יזהירו כזוהר הרקיע"⁵⁰, אשר על ידם נעשה התיקון ("תיקוני זהר") של כל העולם כולו, ועאכו"כ התיקון של כאו"א מישראל, שיזהיר כזוהר הרקיע). ■

46) נוסח ברכה הג' דברהמ"ז.

47) ל' הכתוב – שמואל-ב טו, א. מלכים-א א, ה.

48) שבת סז, א. וש"נ.

49) בהקדמה (א, ב).

50) דינאי יב, ג.

כיצד יכול לישב במנוחה בידעו שבמקום מסויים יש "עמלק" שמנגד לאלקות!?

יכול יהודי לחשוב שמספיק לו לקיים את הענינים שמחוייב בהם ע"פ שו"ע, ובכללות, לקיים את השבועה שמשביעין אותו תהי צדיק¹, אבל, בנוגע לענינים של רשות – אין זה שייך אליו, "ער איז א שולחן-ערוך איד", ותו לא מידי, ואדרבה, מכיון שבשו"ע לא נתפרש החיוב בנוגע להנהגה בענינים אלו, ה"ז הוכחה שענינים אלו אינם שייכים אליו. ומכיון שכן – טוען הוא – אין לו לצאת ממקומו, ד' אמות של קדושה, ובפרט שכל הדרכים בחזקת סכנה², ובלשון הכתוב בסוף פרשתנו³ "אשר קרך בדרך", ולכן, אינו רוצה לצאת ממקומו, כי "בדרך" ישנו עמלק "אשר קרך", ומה שמחוץ לד' אמותיו ישנו מציאות של עמלק – אין זה ענינו, "יבוא בעל הכרם ויכלה את קוציו"⁴.

ועד"ז בנוגע להמדובר לעיל⁵ אודות השמחה לשם ביאת המשיח:

חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח – היכן מצינו ב"שולחן-ערוך"?!... – ב"שולחן-ערוך" מבואר שעבודת ה' צ"ל בשמחה, וישנם גם דינים בנוגע להגבלת השמחה בג' השבועות וכיו"ב, אבל, לא מצינו בשום מקום חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח.

ומה שבענין זה תלוי' ביאת המשיח, גאולת עם ישראל וגאולת השכינה – ממשיך לטעון: לא מצינו ב"שולחן-ערוך" חיוב לגאול את השכינה!... בנוגע לעצמו, מצינו ברמב"ם⁶ "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין", אבל בנוגע לגאולת השכינה – אין זה תפקידו...

על כך אומרים לו, ש"כי תצא למלחמה על אויבך" הוא ציווי והוראה בתורה:

יהודי אינו יכול להסתפק בד' אמות של קדושה שבביתו ובסביבתו הקרובה, אלא צריך גם לצאת ממקומו, "תצא למלחמה על אויבך", לבטל מציאותו של האויב ומנגד לקדושה, ועד לכיבוש העולם כולו, שכן, כיצד יכול לישב במנוחה בד' אמותיו בידעו שבמקום מסויים בעולם יש "עמלק" שמנגד לאלקות!?

וכאמור, התורה מבטיחתו "כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך", ועד לסיום הפרשה "תמחה את זכר עמלק מתחת השמים", ואז, כשמבטלים המציאות ד"אויבך" מכל וכל, נעשית השמחה בשלימותה, שכן, כל זמן שנשארה עדיין מציאות ד"אויבך", אפי' בריחוק

(1) נדה ל, ב. הובא בתניא בחלתו.

(2) ירושלמי ברכות פ"ד ה"ד. קה"ר פ"ג, ב (ב).

(3) כה, יח.

(4) ב"מ פג, ב.

(5) ראה לקמן ע' 11 בגליון זה.

(6) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

מקום, הרי, מכיון שאי-אפשר לדעת מה יהי' לאחרי זמן, לא יכולה להיות שמחה בשלימותה, ורק כשבטלה לגמרי המציאות ד"אויבך" בכל העולם כולו, אזי נעשית השמחה בשלימותה. (משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

"כי תצא" לקבל פני משיח צדקנו

. . אף שהגאולה קשורה עם הענין ד"זכו" כו', הרי, בימינו אלו, לאחר ש"כלו כו' הקיצין"², אין צורך בהענין ד"זכו" בשביל הגאולה עצמה כי אם, בשביל ההוספה בעילוי אחר עילוי עד אין-סוף, דכיון שהתורה אין לה שיעור והגבלה, הרי, גם לאחר שנמצאים כבר במעמד ומצד ד"זכו" יכולים וצריכים להוסיף כמה פעמים ככה, עד אין-סוף; ועד"ז בנוגע לענין הגאולה – שכל זמן שישנו איזה ענין של הגבלה מדבר שחוץ הימנו, ואפילו הגבלה של "כלי" שבטל להדבר שנמצא בתוכו, אין זה עדיין תכלית השלימות דגאולה, ובמילא, ה"ז באופן של הוספה בעילוי אחר עילוי עד אין-סוף.

ויה"ר שע"י הדיבור בענינים אלו יתוסף בקבלת החלטות טובות בנוגע לכל עניני העבודה האמורים לעיל, ועאכו"כ בנוגע לענין הגאולה, שמהדיבור בענין הגאולה, "אחכה לו בכל יום שיבוא", יוצאים תיכף ומיד לקבל פני משיח צדקנו.

ועוד ועיקר, שהיציאה לקבלת פני משיח צדקנו נעשית ע"פ הוראת פרשת השבוע והיום – "כי תצא כו' על אויבך":

גם במעמד ומצב שיש מנגדים ("אויבך"), אין לו ליהודי לחשוב (ועאכו"כ להתפעל) מהמנגדים, כיון שמציאותו היא "על אויבך", למעלה מ"אויבך" (כפי שנזכר גם בהתוועדות דיום הש"ק³).

כל בני, אנשים נשים וטף, הם "בנים"⁴ לאבינו שבשמים, בנים הסמוכים על שולחן אביהם (כמובן מ"ש בנוסח דברכת המזון), ומצינו בהלכה בנוגע לכמה ענינים שמציאותם של הסמוכים על השולחן "נבלעת" במציאותו של בעה"ב, אבינו שבשמים, ולא עוד, אלא, שכאו"א מהם הוא כמו בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, ולכן, אין לו עסק ושייכות עם ענינים אחרים מלבד אביו שבשמים, ועאכו"כ שאין לו שייכות כלל עם "אויבך".

ובפרט שבנוגע לענין הגאולה נתבטלו כבר מזמן כל המנגדים, המניעות והעיקובים, שהרי, "כלו כל הקיצין". וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁵ שכבר סיימו כל עניני העבודה, אפילו צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו.

(משיחת ג' אלול ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

(1) סנהדרין צח, א. (668)

(2) שם צז, א. (4) ראה יד, א.

(3) שיחת ש"פ שופטים ס"ד (סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' (5) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

